

# Een frisse wind

Door Christian Deterink

## I. Fresh Breeze

### *Hoofdstuk 1.*

“Een whisky *on the rocks* en een groot glas water graag”, zei Giovanni ‘Joe’ Monteverdi terwijl hij vermoeid neerzakte op een barkruk. De ober van dienst knikte kort en ging aan de slag.

“God, is het altijd zo heet hier? Ik ben kapot!”, gromde Joe tegen niemand in het bijzonder. Hij liet zijn koffertje voor zich op de grond zakken, wiste het zweet van zijn hoofd en trok het kletsnatte textiel van zijn overhemd los van zijn gloeiende lijf. “God”, gromde Joe nog een keer, genietend van de koelte die hij zo lang gezocht had.

Hij opende sloom zijn ogen en inspecteerde langzaam de ruimte. Het was rustig in de bar van het ‘Hotel Majestic’, hetgeen hem wel beviel, net als het gedempte licht: zijn hoofd deed al pijn genoeg. Hij zuchtte. Allemachtig, wat een trip! Drie uur vertraging op de vlucht vanuit NYC en dan vast komen te zitten in de avondspits in Hong Kong, op wat wel een van de heetste dagen van het jaar moest zijn, in waarschijnlijk de enige taxi in de stad zonder airco. Wat een ellende...

De barman kwam hem zijn bestelling brengen.

“Ah, eindelijk”, gromde Joe en hij dronk in een teug het glas water op. Meteen hierna nam hij een slok van de whisky, “Zalig”. Hij sloot genietend zijn ogen, tot zijn aandacht werd getrokken door een stem die hem ergens merkwaardig bekend voor kwam. Het was een nieuwe klant, zag hij, toen hij zijn ogen weer opende. Gekleed in een pantalon en dun bloesje, met net zo’n koffertje als hem in de hand. Maar dat was niet het meest opvallende. Dat was dat de man gek genoeg heel veel op hemzelf leek!

Joe bestudeerde de nieuwe gast nauwgezet, toen die zich naar de bar bewoog en op een plek aan het andere eind ging zitten. Inderdaad, de overeenkomsten waren onmiskenbaar! Ook ongeveer 1 meter 85 lang, hetzelfde welvende donker haar, hetzelfde normale postuur, ook zo te zien halverwege de dertig en zelfs ook een zelfde soort wipneusje waarvan een meisje wel eens had gezegd dat het hem deed lijken op Kevin Bacon.

Tegelijkertijd waren er genoeg verschillen. De man liep iets anders, had een iets bollere gezicht en niet helemaal dezelfde gezichtstrekken en leek iets dunner haar te hebben. Maar dan, nog steeds: de overeenkomsten waren opvallend.

“Een groot glas water”, hoorde hij de man zeggen, “en doe daar maar een dubbele rum bij, voor de dorst...”

Joe kon zich niet bedwingen te glimlachen. Meteen keek hij weg, zodat de nieuwe gast niets zo merken. Hoe bijzonder ook, hij had geen zin in een gezellig praatje. Hij had helemaal geen zin in menselijk contact eigenlijk. Daarvoor was de taak die op zijn schouders drukte veel te zwaar.

Want hij was in Hong Kong gekomen om een man te vermoorden.

• • •

Johnny Cho heette zijn doelwit, een spleetog natuurlijk. Maar niet zomaar eentje: nee, Cho was de baas van een van de machtigste triaden in de stad, zoals hij had begrepen de Chinese equivalent van zijn eigen maffia.

Een hoge pief dus, en dat was meteen het probleem, want Cho werd dag en nacht bewaakt door niet eens een paar bodyguards: nee, zijn privé-leger bestond uit een heel regiment kleerkasten, waarvan er altijd twaalf hun baas volgden: twaalf; niet meer en niet minder. Tenminste, dat was wat zijn informant had gezegd. Het leek wel op die film ‘Kill Bill’, waarin dat ene Chinese grietje werd beveiligd door maar liefst 88 vechtjassen. Een typisch gevalletje ‘overkill’ zou je zeggen. Alhoewel: bij nader inzien was zelfs dat niet voldoende geweest om de geelgeklede Beatrice Kiddo af te stoppen. Een hoopvolle gedachte, ware het niet dat hij zelf geen Kiddo was. Hij was immers maar een doodnormale ‘hit man’. En, natuurlijk was de werkelijkheid helaas ook iets minder prozaïsch dan die van een Tarantino-film...

## ***Hoofdstuk 2.***

“Proost”, hoorde hij iemand zeggen en hij keek op. Die nieuwe klant natuurlijk. Hij had zijn inmiddels half geleegde glas rum geheven.

“Jezus man, je lijkt wel een broer van mij”, zei die, “Alleen... heb ik geen broers.”

Oké, dus het was hem ook opgevallen, dacht Joe vermoeid. In een andere bui had hij misschien geprobeerd een snedige repliek te verzinnen, maar daar voelde hij niet de energie voor. Hij beperkte zich tot het met een dun lachje heffen van zijn eigen glas.

“Bezwaar als ik er bij kom zitten?”, ging de man door.

Alsjeblieft, nee zeg, dacht Joe.

“... we zijn ten slotte broers nietwaar?”

Joe zag tot zijn ongenoegen dat de man al was opgestaan van zijn kruk en naar hem toe liep. Joe draaide zich naar hem toe, overwegend wat hij moest zeggen om van hem af te komen. Maar toen kreeg hij al een hand toegereikt; “Eddie Hollis, aangenaam.”

Joe pakte de hand vast, "Joe Jones", zei hij. Hij had weinig zijn echte naam te noemen, en had zonder er lang over na te denken de valse identiteit genoemd waaronder hij deze reis maakte.

"No shit", zei Eddie Hollis met een ongelovige glimlach en hij schoof op de barkruk naast hem. Net als Joe zette hij het koffertje tegen de bar.

Op de een of andere manier voelde Joe zich vreemd verheugd dat deze Eddie naast hem was gaan zitten. Misschien had hij zich vergist en had hij juist wel wat menselijk contact nodig. Om alle sores te vergeten, bijvoorbeeld. Hij besloot het een kans te geven.

"Verbazingwekkend hè?", glimlachte Joe toegeeflijk.

"Nogal", glimlachte Eddie, "je hoort niet elke dag dat je broer Jones heet. Smith: dat is nog daar aan toe, maar..." Hij grijnsde en klopte hem amicaal op de schouder, "Shit man, hoe kunnen we zoveel op elkaar lijken?"

"We hebben toevallig dezelfde voortreffelijke genen bij elkaar gedobbeld bij God?", opperde Joe.

"Ja, dat zal het zijn", lachte Eddie, "of hij had gewoon geen zin meer nog een nieuw ontwerp in elkaar te draaien!" Hij draaide zich opgetogen om naar de barman: "Geef ons nog eens hetzelfde, beste man, om onze dorst te lessen. Maar laat het water nu maar zitten..." Joe merkte tot zijn verbazing dat hij toch weer moest grinniken om deze flauwe grap.

•••

Ze raakten in een geanimeerd gesprek. Eddie bleek afkomstig uit Visalia, California, waar hij woonde met zijn gezin. Hij was vertegenwoordiger voor een bedrijf uit Fresno dat 'FreshBreeze' heette en airconditioning-systemen maakte. En om die reden was hij natuurlijk ook in Hong Kong: over twee dagen had hij een zakelijk gesprek bij een Chinees bedrijf hier in de stad, Eminent Enterprises.

"Op een zaterdag?", vroeg Joe verbaasd, die zich realiseerde dat het vandaag donderdag was.

Eddie grijnsde: "Die Chinezen werken altijd, Joe. Daarom zijn ze ons westerlingen toch ook al voorbij gestreefd."

De mensen van Eminent Enterprises overwogen een mega-order te plaatsen, vertelde Eddie verder, waarmee hij in een keer zijn target zou kunnen halen. Maar ze twijfelden nog en Eddie was er lang niet gerust op. Hij was zenuwachtig en dat verklaarde waarom hij even een glaasje rum of twee moest hebben, gewoon om wat te kalmeren. Tenminste, dat was zijn verklaring.

Joe moest hierna natuurlijk ook iets vertellen over zichzelf en hij hing maar een onzinverhaal op dat hij ter plekke verzon. Dat hij bij een reisorganisatie werkte en de hele wereld af moest om hotels te inspecteren. Hij had het smoesje wel eens vaker gebruikt, maar toch voelde hij zich er absoluut niet lekker bij om Eddie te moeten voorliegen.

“Wat een heerlijk baantje”, riep Eddie uit toen hij zijn verhaal gedaan had, “dan begrijp ik niet waar je zo gespannen over bent!”

“Hoezo gespannen?”, vroeg Joe die zich betrappt voelde.

“Kom op, iedereen kan zien dat je het gewicht van de wereld op je schouders draagt. Je bent  *fucking*  Atlas, man!” Eddie begeleidde zijn uitspraak met een ruim gebaar en Joe kon zichzelf niet stoppen weer te glimlachen, alhoewel hij geen idee had wie of wat die Atlas wel niet moest zijn.

“Typisch geval van de pot en de ketel”, zei Joe plagerig. Dat raakte een gevoeliger snaar dan hij had gedacht, want Eddie sloeg zijn ogen neer en zei zacht, “Oké, dus ik ben ook zo doorzichtig...”

Joe wilde al zeggen dat hij maar wat liep te plagen, toen Eddie doorging, “... het ding is, weet je: ik weet niets van zakendoen in China. De cultuur hier, de regels, de omgangsvormen. En om het allemaal nog erger te maken is mijn grootste concurrent ook nog in de stad, op precies ditzelfde moment. Condon Strato, een lul van een vent. En Connie zal het breed uitmeten als ik hier faal...”

Joe wilde iets opbeurends zeggen, toen hij zag hoe Eddie’s gezicht verstrakte, alsof hij op iets zuurs gebeten had, “En de shitstorm die ik dan over me heen krijg, man! Als het mis gaat. De schulden die zich opbouwen! Ik ben grondig genaaid als ik deze deal niet rond krijg, ik kan alles verliezen. Mijn huis, mijn gezin. Mijn leven!”

“Jezus..”, zei Joe zacht. Hij had echt een open zenuw aangeboord.

“En daarom ben ik zo verdomde kwaad! Die Connie, die me zo opfokt en met me loopt te spelen, hij beseft niet hoe belangrijk dit voor me is!” Joe verbaasde zich erover hoe snel Eddie’s gemoed was omgesloten. Eddie vervolgde vinnig; “Als ik het lef had zou ik hem een nekschot geven, de hufter!” Zijn ogen vlamden en Joe besepte dat hij het wel eens kon menen ook. Hij stelde zich Eddie al voor, in zijn plaats, in die nare toestand van een paar maanden geleden, toen hij die latino had omgelegd in de haven van New Jersey. Toen verwierp hij het idee weer, wat dacht hij wel? Eddie was een brave burger, geen professioneel moordenaar zoals hij.

Eddie streek door zijn haren en schudde zijn hoofd, “Nee, ik kan wel een oppeppertje gebruiken...”

Joe moest daar even over nadenken, maar hij veerde opeens op, “Weet je wat? Ik kan je wel wat tips geven!”

“Echt?”, vroeg Eddie verbaasd.

•••

En zo begon Joe met groeiend enthousiasme te vertellen over zijn oom Gene. Een markante man en zowat de enige in zijn familie die niet in de maffia was gezogen (dit laatste detail liet hij even onuitgesproken, natuurlijk). Nee, Gene was zakenman geworden, en wat voor één! Overal over de wereld had hij zijn handeltjes en verdiende hij kapitalen. Hij handelde in

chemische producten en medicijnen, maar dat maakte nog niet eens zoveel uit eigenlijk.

Gene had ijs aan eskimo's kunnen verkopen, zo was altijd de grap.

Oom Gene had een hoge pet op van zijn neefje Joe. En omdat hij hoopte dat Joe zou kiezen voor zijn vak (en niet dat van de rest van de familie), vertelde hij hem eindeloos verhalen over zijn belevenissen. Hij bracht ze als spannende avonturen, en Joe had altijd aan zijn lippen gehangen. Zeker toen hij het had over hoe hij voet aan de grond had gekregen in exotische oorden, oorden als China. Uren en uren had hij verteld over hoe je die 'chinks' moest aanpakken, die kleine gele huffertjes, zoals hij ze met enige affectie had genoemd. De gevoeligheden over hiërarchie, het 'ja' zeggen maar 'nee' bedoelen, de omwegen waarmee je het doel moest bereiken. Het was een beetje zoals Jozua die talloze keren om Jericho had moet trekken, voor die uiteindelijk viel, had Gene gezegd.

Joe had het allemaal gefascineerd aangehoord en opgeslagen op zijn harde schijf. Hij had nooit de illusie gehad dat al die kennis nog ooit een praktisch nut zou hebben. Maar het kon raar gaan, want hier zat hij dan, in China, naast een man die zijn broer kon zijn, alles te vertellen wat hij wist.

En Eddie luisterde geboeid.

### ***Hoofdstuk 3.***

Joe werd uit een diepe slaap gerukt door gebonk en een stem. Het duurde even voor zijn mistige brein de betekenis had ontcijferd. "*Mista, mista, clean room, please.*"

Joe kreunde, een schoonmaakster aan de deur. "*Wegwezen, doe dat maar later*", brulde hij. Hij gooide een kussen die kant op. Hij hoorde de schoonmaakster excuses prevelen en zich uit de voeten maken.

Joe kreunde nogmaals. Hij drukte zijn ogen dicht en merkte dat de beelden die hem in zijn dromen hadden bezocht hem nog steeds niet verlaten hadden. Hij was hier verbaasd over, want normaliter droomde hij helemaal niet zo diep. En hij had normaliter al zeker niet van die dromen die hij zich de volgende ochtend nog kon herinneren.

Maar nu dus wel. Joe moest kreunen nu de beelden weer voor zijn netvlies verschenen, want hij had verwacht dat hij ze inmiddels voor zichzelf verdrongen had. Ze maakten deel uit van een nachtmerrie die hem een paar jaar geleden had geteisterd en waarin de film opnieuw werd afgespeeld van de vreselijke ervaring die hij toen had gehad en die hem emotioneel zwaar had aangedaan. Hij had de droom al meer dan een jaar niet meer gehad en had gehoopt dat hij het vreselijke voorval eindelijk vergeten was. Helaas. Hier in Hong Kong, waar de werkelijkheid veel anders leek dan bij hem thuis in New York, had de droom zich opnieuw een plaats in zijn onderbewuste kunnen bevechten.

De beelden zijn maar al te bekend. Hoe hij op een avond iemands appartement binnen dringt. In het donker sluipt hij door het verlaten woongedeelte naar diens slaapkamer. Hij ziet zijn doelwit, een man van zijn leeftijd, breeduit op het bed liggen, slechts gekleed in een boxer en met de lakens van zich af geslagen, subtiel beschenen door het via het open raam naar binnen vallende maanlicht. Joe spant de haan en daarmee wordt de man wakker. Hij richt zich overeind op zijn ellenbogen en staart Joe verward aan.

“Wat”, kan hij nog uitbrengen, voor Joe twee keer schiet met het pistool in zijn rechterhand. De demper zorgt ervoor dat er geen luide knallen klinken.

Hij blijft enkele momenten roerloos staan om te zien hoe het bloed de hagelwitte lakens doordrenkt, een vlek die steeds groter wordt, net zoals het gif van het schuldgevoel dat zich in Joe opbouwt. “Een vader, godverdomme”, denkt hij, “die alleen zo dom is zijn gokschulden niet te betalen. Niemand verdient het zo te sterven!”

Hij hoort iets achter zich en draait zich om. Een kind kijkt hem met grote ogen van schrik aan. Een jongetje, van misschien acht of tien jaar oud. Bewegingloos, als een konijn in de koplampen. “Shit”, denkt Joe in paniek, “dat kind van hem had hier helemaal niet moeten zijn”. Hij overweegt hem op te dragen terug te gaan naar zijn eigen slaapkamer, maar tegelijkertijd weet hij dat hij geen getuigen kan gebruiken. De ogen van het jongetje schieten even naar het bloederige tafereel achter hem in de slaapkamer, voor weer naar hem terug te keren. Of, beter gezegd; naar het pistool dat hij nu langzaam heft. Het lijkt wel of het zacht glanzende voorwerp het jongetje heeft betoverd.

“Nee, doe het niet”, probeert Joe te roepen naar zichzelf, “doe het niet Joe, je vergeeft het jezelf nooit”. Maar die andere Joe, zegt, net als altijd in deze nachtmerrie: “Sorry, kid”. En weer twee plofjes... Twee zachte plofjes zijn het maar, maar toch rijten ze niet alleen de borst van het jongetje open, maar ook hemzelf...

Alle eerdere nachtmerries waren afgelopen met dat hij zonder omkijken de slaapkamer verliet, onhandig stommelend, alsof hij opeens geen controle meer had over zijn eigen lijf. Hij liep vervolgens het appartement uit, wankelde de trappen af naar beneden en moest vervolgens kotsen in het donkere steegje waar de branduitgang op uitkwam. Het gekrijs van een opspringende kat was altijd het moment dat hij weer wakker werd.

Maar niet in deze laatste nachtmerrie. Hierin was het moment waarin de kogels het jongetje op slag doodden, ook het moment waarop er een schok door hem heen trok en hij zich even later verwijderde uit zijn eigen lijf, zoals een ziel opstijgt uit een dood lichaam. En, zwevend in de kamer als een geest, had Joe juist dat gezien wat hij zo graag wilde verdringen. Hoe het jongetje achterover wankelend tegen de rood bespatte muur ineenzakt met twee bloederige gaten in zijn kleine lijf. En hoe zijn wijdopen gesperde, nu voor eeuwig bewegingloze ogen, verbijstering, maar ook een verwijt uitdrukten.

Joe kreunde, wreef in zijn ogen en probeerde de beelden uit zijn hoofd te dringen. Het lukte hem om enkele momenten nergens aan te denken. God, wat voelde hij zich beroerd. Alsof hij de hele barinhoud had leeggedronken en hierna maar een uur had geslapen. Hij opende zijn ogen en keek naar de wekker. De rode digitale symbolen gaven aan dat het al na elf uur moest zijn.

“Shit”, gromde hij en werkte zich overeind. De beelden van de vorige avond kwamen weer terug. De glazen sterke drank, die maar aangesleept bleven worden. Hoe de lange gesprekken met Eddie steeds meer waren verworpen tot dronkenmanspraat. Christus, ze hadden zelfs op een gegeven moment staan zingen. Als oude kameraden. Bizar. Joe wist niet eens meer hoe hij in zijn hotelkamer gekomen was.

Langzaam zijn slapen masserend beseft Joe hoe onprofessioneel hij bezig was. Hoe kon hij zo uit de band springen, de nacht voordat hij een ‘hit’ moest doen? Natuurlijk, hij had het gezelschap van Eddie ongedacht erg gewaardeerd, maar toch... Hij diende scherp te zijn, gefocust. De situatie was al gevaarlijk genoeg.

Hij liet het plan voor de dag nog een keer door zijn hoofd gaan. De bedoeling was Cho te vermoorden op de enige gelegenheid die er was waarop hij niet werd omringd door zijn twaalf tot de tanden bewapende bodyguards. En dat was tijdens het galadiner van vanavond in het Hyatt Conference Center, waar zelf de Chinese premier nog even zijn opwachting zou maken. Als gevolg hiervan waren de veiligheidsmaatregelen dermate draconisch, dat zelfs Cho’s lijfwachten geen wapen mee naar binnen zouden kunnen krijgen.

En dat was waar Joe in het plaatje paste, want zijn Chinese contact had als het goed was een scherpshuttersgeweer voor hem naar binnen gesmokkeld. Joe hoefde het alleen maar te pakken op de afgesproken plek, in elkaar te schroeven en op een verdekte plek bij voorkeur niet meer dan één welgemikte kogel in Cho’s kop te jagen. Hierna moest hij opgaan in de menigte, die ongetwijfeld in paniek zou zijn, en proberen het conferentiecentrum in het gedrang te ontvluchten.

Tot zover de theorie, want er kon natuurlijk van alles mis gaan. Hij kon worden ontdekt door de ongetwijfeld strenge bewaking, of hij kon worden geregistreerd door bewakingscamera’s en later worden opgepakt. Het was een wespennest. En dan ook nog eens een Chinees wespennest. Wat had hij daarmee te maken, of nog beter: zijn misdaadfamilie? Waarom kon één van die spleetogen hier niet zelf de trekker overhalen? Er waren er genoeg!

Natuurlijk had hij dat ook gevraagd aan zijn baas, Carmine Corradi, een week geleden toen hij deze veefoeide opdracht in de maag gesplitst had gekregen. Wat hij begrepen had was dat Corradi in het rood stond bij één van de Chinese triade. Deze moordaanslag was dus een terugbetaling van een uitstaande schuld of zoiets. Maar waarom deden ze dit niet gewoon zelf, had Joe gevraagd. Uit Corradi’s antwoord herleidde Joe dat de concurrenten van Cho veel te bang voor hem waren om een eigen mannetje de taak te geven. Als het mis zou gaan

en de moordpoging zou op hen terug te leiden zijn, dan zou de vergelding afschuwelijk zijn. Om die reden wilden ze dat een externe partij het karweitje zou opknappen. Maar Joe geloofde deze verklaring niet. Ten minste, niet helemaal. Oké, misschien had Corradi een deal gesloten met een triade hier, maar Joe had ook het onrustbarende gevoel gekregen dat Corradi het niet heel erg zou vinden dat hij zou falen. Het idee was hem bekropen dat deze hele klus misschien wel een manier was om van hem af te komen. Of misschien was het wel een straf... Zou het zo zijn? Was hij in ongenade gevallen? Joe wist het niet, en dat maakte zijn zorgen er niet bepaald kleiner op.

•••

“Mijn koffertje”, bedacht hij opeens. Zwarte vlekken dansten opeens voor zijn ogen. In dat koffertje zat alles! Zijn geld, paspoort, alle aantekeningen met details over de aanstaande moord. Als iemand anders dat zou zien, dan zouden de gevolgen onoverzienbaar zijn. Joe schoot overeind en zag het koffertje staan naast de deur. “Thank God!”, zuchtte hij en hij liet zich achterover op het bed vallen.

•••

Enkele uren later liep hij het hotel uit. Na een goed ontbijt en veel koffie voelde hij zich zowaar iets beter. Hij had besloten te voet naar het conferentiecentrum te gaan; tenslotte was het toch niet ver weg. Hij voelde een vreemd soort opwinding zoals hij die wel vaker voelde vlak voor een ‘hit’. De spanning, de adrenaline, ze gaven hem, dat moest hij toegeven, een verslavende kick. Tegelijkertijd had hij nog steeds geen goed gevoel over deze klus. Hij merkte bij zichzelf dat hij stiekem hoopte dat zijn contactpersoon het geweer niet naar binnen had kunnen smokkelen. Dat zou meteen einde missie zijn. Hij kon naar huis vliegen met het ticket dat al in zijn koffer zat en die kleine gele hufertjes hier, om oom Gene te citeren, moesten het dan maar fijn met elkaar gaan uitzoeken.

Het was bijna net zo heet als gisteren en toen Joe de bekende ‘Golden Arch’ van een MacDonald’s-Vestiging zag opdoemen, als baken van de Amerikaanse trots in een vreemde wereld, besloot hij nog even een korte stop in te lasten. Hij liep de zaak binnen en bestelde een milkshake. Pas bij de balie bedacht hij zich dat zijn portefeuille met alles erin ook in zijn koffer zat.

“Ogenblik”, zei hij tegen de Chinese puber die hem bediende. Hij bukte zich om de koffer te openen en realiseerde zich opeens dat er iets niet klopte. Enkele momenten wist hij niet wat. Was hij wat vergeten in het hotel? Was het iets anders? Toen kwam opeens het besef: dit was helemaal niet zijn koffertje! Hij leek enorm op die van hem, maar toch... hij was nèt anders. “Nee”, prevelde Joe die het opeens heel warm kreeg, ondanks de bepaald koud afgestelde airco. De sloten klikten open en... er gleed een stapeltje onbekende folders uit. Joe’s verbijsterde blik viel op een logo op de voorkant van een van de folders.

*FreshBreeze.*



## II. Eddie's koffertje

### *Hoofdstuk 4.*

“Goedemiddag”, zei de receptionist achter de balie vriendelijk.

Joe retourneerde moeizaam een groet, hijgend en alweer zwaar zwetend. Hij bevond zich wederom in het Hotel Majestic, het hotel waar hij de vorige nacht had geslapen. En vooral het hotel waar hij de vorige nacht zijn koffertje kwijt moest zijn geraakt. Op de terugweg vanaf de snackbar, waar hij zijn onfortuinlijke ontdekking had gedaan dat hij niet zijn eigen koffer meer in zijn bezit had, hadden de gedachten door zijn hoofd gestormd. Hij had zijn koffertje verwisseld met dat van Eddie Hollis, dat leek toch wel duidelijk! Zeker toen hij tussen de folders in de koffer een stapel adreskaartjes van de firma ‘FreshBreeze’ had gevonden met diens naam erop. De noodlottige verwisseling moest gister nacht gebeurd zijn, toen ze beide uit de bar naar hun kamers waren teruggekeerd. In hun alcoholroes had geen van beiden iets gemerkt. Maar er hoefde nog niets verloren te zijn: een ongelukkig misverstand, dat was alles.

“Het kamernummer van Eddie Hollis alstublieft”, wist Joe uiteindelijk tegen de baliemedewerker uit te brengen.

“Pardon?”

“Ik heb iets van hem”, zei Joe die probeerde te glimlachen, terwijl hij naar zijn geheven koffer wees, “en hij iets van mij.”

De baliemedewerker keek hem fronsend aan, maar richtte toen zijn aandacht op de computer. Enkele klikken met de muis, een paar drukken op het toetsenbord en toen richtte de man zijn blik weer op Joe.

“Er logeert hier niemand met de naam Hollis, meneer.”

Joe's adem stakte in zijn keel, “Dat moet! Kijk nog een keer!”

Weifelend deed de medewerker wat hem gevraagd was, maar na enkele momenten schudde hij zijn hoofd, “Geen Hollis. Weet u zeker dat hij hier logeert?”

“We zaten gisteren de hele nacht samen in de bar!”

“Dat hoeft niet te betekenen dat hij hier een kamer heeft, meneer”, zei de baliemedewerker op een pedante toon die Joe meteen irriteerde, “Hij kan ook in een ander hotel hebben overnacht.”

“Onmogelijk”, bracht Joe uit.

Maar daar dacht de werkelijkheid anders over.

•••

“Jones. Joseph Jones. Mijn naam staat op de gastenlijst”, zei Joe tegen de gastvrouw van het conferentiecentrum, een Kaukasisch meisje dat volgens haar naamplaatje ‘Hedwig’ heette. Hij had besloten toch naar het conferentiecentrum te gaan om in een uiterste poging te proberen toch nog binnen te komen.

“Dat staat die ook, meneer, maar we laten niemand binnen zonder foto-identificatie.”

Joe zuchtte en schoof nog een keer het valse rijbewijs op de naam J. Jones, dat hij in een piepklein geluk bij een ongeluk in de achterzak van zijn broek had teruggevonden, naar haar toe.

“Dit is toch identificatie?”, vroeg hij.

“Geen foto. Sorry meneer”, zei het meisje glimlachend.

Joe boog even het hoofd en voelde opeens een scherpe hoofdpijn opkomen. Hij keek weer op en probeerde zo rustig mogelijk uit te spreken: “Luister, Hedwig. Ik weet dat je regels hebt, maar kom op, ik ben helemaal vanuit NYC gevlogen om hierbij te zijn. Tien uur in een vliegtuig, drie uur vertraging. Mijn hotel bleek ook nog eens helemaal buiten de stad te liggen. Moet ik echt helemaal terug gaan om mijn paspoort te halen? Dan zou ik de helft missen hier!”

“Sorry meneer, regels”, zei Hedwig nog steeds vriendelijk glimlachend. Het stak Joe dat ze zelfs geen nanoseconde serieus had nagedacht over zijn voorstel.

“Maar bekijk mijn ID dan”, zei Joe die opeens rode vlekken van woede voor zijn ogen zag dansen. Hij drukte zijn pasje bijna in het gezicht van Hedwig, die terugdeinsde en nu eindelijk geen plastic glimlach meer op haar gezicht had.

“Security”, riep ze.

Joe sloeg met een gebalde vuist op tafel, “Hedwig, godverdomme!” Maar een moment later voelde hij al een dwingende hand op zijn schouder.

“Meneer, wilt u me volgen?”

•••

Joe zat op een bank in de lobby van het Hotel Majestic, langzaam lurkend aan zijn koffie. Zijn zoveelste. Maar hoeveel koffie hij ook dronk, de hoofdpijn wilde niet zakken. Hij keek op zijn horloge en zag dat het al tegen de avond liep. Het galadiner was al begonnen en de premier was al binnen. Eigenlijk had Joe gepland om al voor dit moment toe te slaan. Godverdomme, hij had gefaald! En dat allemaal door een stomme fout na een door drank bezwangerde nacht. Of nee, dat alles door die verdomde Eddie Hollis! Was hij die kerel maar nooit tegen gekomen! Hij keek nog weer eens met een schuin oog naar de receptie en de medewerkers daar achter, in de stille hoop dat die nog wat voor hem konden doen. Maar de kans dat zij hem nog wilden helpen was niet zo heel groot. Nadat hij over zijn toeren was teruggekeerd uit het congressentrum, was hij meteen naar de baliemedewerker van dienst gelopen en hem aan een spervuur van vragen onderworpen. Of er misschien dan niet een meneer Hollis uitgecheckt had? Of ze dan anders konden vertellen wie de drankrekening

van de bar had betaald? Of er zich echt niemand had gemeld die zijn koffertje kwijt was? Maar de baliemedewerker was niet erg coöperatief geweest en al zeker niet toen Joe zijn geduld was begonnen te verliezen. Hij moet tot zijn schande beseffen dat hij het niet helemaal netjes had kunnen houden.

Het eindresultaat van de hele onnodige scene was dat de receptie nog net had wilde beloven dat zij hem zouden inlichten als zich nog iemand zou melden die Hollis heette of een koffertje had. Maar dat was niet echt hoopvol. Zeker toen bleek dat Joe de receptie niet eens zijn mobiele nummer kon geven, want tot zijn frustratie had hij ontdekt dat ook zijn mobieltje klaarblijkelijk in zijn koffer gezeten had.

Joe masseerde zijn slapen en dacht na. Wat kon hij nog doen? Natuurlijk had hij inmiddels Eddie's koffer doorgenomen, op zoek naar aanwijzingen, maar dat had hem weinig verder gebracht. Veel bijzonders was het niet. Een verzameling folders en brochures van alle prachtige FreshBreeze airconditioningproducten. Een stapeltje visitekaartjes. Een notitieblok. Een paar kranten en tijdschriften. Een paperback van Paul Auster. Joe had niets kunnen vinden waar hij iets aan had om Hollis mee terug te vinden.

Toen had hij bedacht dat hij natuurlijk gewoon het bedrijf van Hollis kon bellen. Misschien wisten die immers meer! In één van de telefoonhokjes van het hotel had hij hoopvol het nummer gekozen dat op de visitekaartjes stond. Maar tot zijn frustratie kreeg hij een antwoordapparaat: het kantoor was maandag weer bereikbaar. Shit, het mocht in Hong Kong dan wel drie uur zijn op de vrijdagmiddag, maar aan de westkust van de Verenigde Staten was het inmiddels elf uur 's avonds! Het weekend was daar aan het andere eind van de Stille Oceaan dus inderdaad net begonnen. Over twee dagen was hij de eerste, maar tot dat moment, helaas....

Joe zag dat er ook een mobiel nummer op het visitekaartje stond, maar toen hij belde, nam er niemand op en kreeg hij de voicemail.

"Dit is de mobiel van Eddie Hollis", sprak de hem bekende stem hem toe als een spookverschijning, "laat uw boodschap achter na de..." Er klonk een piep en Joe had de verbinding verbroken.

•••

En zo waren de mogelijkheden langzaamaan uitgeput. Zuchtend pakte Joe de koffer nog eens en zette hem op zijn schoot. Zonder veel hoop begon hij weer in de koffer te graven, tot hij opeens in een hoek iets hards voelde. Hij voelde beter. Ja, daar zat echt iets! Hoe kon het zijn dat hij dat gemist had? Zijn tastende vingers vlogen over de voering, tot hij een ritsje ontdekte. Een moment later had hij een mobieltje in zijn handen.

"Yes", grijnsde Joe, opgetogen dat hij eindelijk vooruitgang boekte. Het ding bleek uit te staan en toen hij het aan zette (gelukkig was het niet beveiligd door een pincode) verscheen al snel in de display dat er vijf gemiste gesprekken waren. Het laatste nummer herkende hij als een lokaal nummer uit Hong Kong. Zou dat zijn eigen belletje zijn geweest? De vier

gemiste gesprekken hiervoor waren allemaal van hetzelfde mobiele nummer. Hierna opende hij het adresboek. Een hele rij namen die hem geen van alles iets zei. Joe wiegde het mobieltje besluiteloos in zijn hand. Hij beseftte opeens dat hij eigenlijk helemaal niet blij was met deze vondst: dat Eddie zijn eigen mobiel kwijt was, betekende dat hij nog minder kans had hem terug te vinden.

Hij werd uit zijn sombere overpeinzingen gehaald toen het mobieltje opeens begon te trillen en te rinkelen. Hij herkende het mobiele nummer, dit was de beller die al vier keer in het geheugen stond. Hij ademde diep in en nam op.

“Ja?”

“Eddie, eindelijk heb ik je te pakken, gekke rukker”, klonk een stem.

“Wie is dit?”, bracht Joe uit.

“Conny Strato, dwaas! Was je van de aardbodem verdwenen, of zo? Ik probeerde je al een hele tijd te pakken te krijgen!” Het duurde even voor Joe zich herinnerde dat Eddie over Conny Strato had verteld: het was zijn grote concurrent, de man die hij zo graag ‘een nekschot’ had willen geven.

“Oh ja. Oké”, zei Joe die zijn gedachten probeerde te verzamelen, “maar, ik...”

“Niets te maren, Ed”, baste Conny alweer, “ik wil met je afspreken. Het kan natuurlijk niet zo zijn dat twee goede conculega’s hier op hetzelfde moment in den vreemde zijn en elkaar dan vermijden...”

“... maar, ik ben Eddie niet...”, gooide Joe er tussen.

“... en elkaars successen niet met elkaar bespreken”, sprak Conny daar gewoon doorheen.

Eindelijk drong tot hem door wat Joe had gezegd: “Wat zeg je, ben je Eddie niet?” Hij lachte, “Ha, ben je nu al van je padje? Natuurlijk ben je Eddie, jongen, dezelfde sukkelaar al altijd. De verkoper die alweer zijn grote deal voor zijn neus voorbij ziet gaan. Alweer richting het absolute verkoopkanon, die goeie ouwe Strato!”

“Waar heb je het over?”, zei Joe scherp, die zich irriteerde aan de woordenstroom van deze blaaskaak.

“Ha, dat vertel ik je straks wel! Zet je maar schrap! Vier uur, de lobby van het Agoda. Zorg dat je er bent!” “Maar, ik ben Eddie helemaal...”, begon Joe tot hij de pieptoon van een verbroken verbinding hoorde.

“Shit”, gromde hij.

Hij beseftte dat er niets anders op zat de uitnodiging te accepteren.

## **Hoofdstuk 5.**

Joe hoefde niet lang te zoeken toen hij eenmaal het Agoda was binnen gelopen. De prachtige lobby, met de hoge plafonds, de hardstenen vloer en de kunstig in elkaar overlopende vijvers gevuld met koi-kapers, was namelijk bepaald rustig. En zo had hij al snel de twee mannen op het oog die in een hoek gezeten op enkele fauteuils met elkaar zaten te smoezelen. Een smalle Aziaat in een onberispelijk pad, en een forse man in een flanelen pak waar zijn hoofd nog roder bij afstak dan het al was. Joe had maar een blik op de zelfvoldane volgevreten kop nodig om enerzijds zeker te weten dat dit Connie Strato was en ten tweede te begrijpen waarom Eddie zo'n antipathie tegenover hem had gevoeld.

"Heren", zei hij, toen hij naderbij kwam, zich afvragend hoe hij dit het beste kon aanpakken. Moest hij het spelletje meespelen en Connie proberen de nodige informatie te ontfutselen? Of moest hij meteen open kaart spelen?

Strato en de Chinees keken gelijktijdig op en Strato's gezicht brak open in een grijns: "Ah! Daar heb je hem, de hooggeachte Edward Hollis."

Joe wilde iets zeggen, toen Strato alweer vervolgde, "En zou je je niet eens voorstellen aan meneer Li Wong? Waar zijn je manieren?"

Joe stapte naar voren en stak zijn hand naar voren. De Chinees, die maar half overeind kwam, schudde die slap.

"Meneer Wong is mijn zakenpartner, Eddie, mijn kruiwagen, zagezegd", ging Strato op keuveltoon door, "we hebben al een paar mooie deals gesloten deze week. Ichi Wan Electronics, alle kantoren van Encore Trading."

"Mooi voor je", gromde Joe, die zich in een vrije fauteuil liet neer zakken en zich afvroeg hoe hij het gesprek kon bijsturen.

"Maar genoeg over mij", zei Strato opgeruimd, "Jij dan Eddie, vertel eens, heb jij al succes?" Strato grijnzend stootte op schooljongen-achtige wijze Wong aan, die ook al zijn perfecte gebit liet zien.

"Hou toch op", zei Joe, die zich boos voelde worden. "Hoezo denk je toch dat ik Eddie ben?"

Strato keek Joe verbijsterd aan en liet zich toen achterover in zijn fauteuil vallen, de handen geheven. "Ha, wat is dit nou Eddie? Schaam je je zo dat je niet meer wilt toegeven dat jij het bent?"

"Nee, serieus Connie", beet Joe hem toe, "Heb je me ooit eerder ontmoet?"

Strato hapte naar adem, "Maar Eddie, wat is dit nu? Moet ik dat jou vertellen?"

Joe keek hem strak aan.

Strato wist niet meer hoe dit het had en krabde zich over zijn kruin, "Tja, ik ben je volgens mij wel eens op een beurs tegengekomen, toch? Maar voor de rest... Jij zit in Oakland."

California, natuurlijk, en ik in Atlanta. Georgia. We lopen de deur niet plat bij elkaar..."

Strato keek opzij naar Wong en deelde met hem zijn verbijstering. Die is gek!, straalde zijn gezicht uit.

"En hoe herken je me dan?", hield Joe vol.

Strato lachte, "Eddie, ouwe reus, we bellen en mailen geregeld, dat weet je toch? We skype zelfs soms. Ik weet echt wel wie ik voor me heb, hoor..."

Joe's hoofd tolde. Dit was bizar, hij kreeg deze klootzak niet eens aan zijn verstand gepraat dat hij helemaal de verkeerde voor zich had.

"Eddie, luister", zei Strato op verzoenende toon, terwijl die een hand op Joe's knie legde, "het is duidelijk dat deze vreemde stad je niet onberoerd heeft gelaten. Je begint van het padje te raken. Is het niet tijd om naar huis te gaan, beste jongen?"

Joe sloeg Conny's hand geïrriteerd weg, "En waarom zou ik dan doen?"

Strato grijnsde als die kater uit Alice in Wonderland, "Omdat die hele afspraak die je hebt bij Eminent Enterprises zinloos is, bijvoorbeeld! Nee, ontken maar niet dat je daar heen gaat!"

"Wat weet jij...?", begon Joe. Eddie had hem toch verteld dat niemand nog wist van die bespreking van morgen?

"Eddie, ouwe jongen, ik weet alles", zei Strato, alsof die gedachten kon lezen, "Ik ben er inmiddels ook aan boord. Dat contract kun je op je buik schrijven, dat gaat maar één kant op!" Condon Strato's gestrekte duimen wezen richting hem zelf.

Joe voelde zich opeens boos worden. Hij wis hoe belangrijk het sluiten van dit contract voor Eddie, en hij vond het idee onverdraaglijk dat het in plaats daarvan naar deze lulhannes van een vent zou gaan.

"Dat had je gedroomd!", snauwde jij, terwijl hij, stram van de spanning die opeens op zijn spieren stond, als een opwindpoppetje, opsprong.

"Oh, kun je de waarheid niet aan? Moet je er al weer vandoor?", smaalde Connie, "Wil je terug naar je mottige hotelletje om uit te huilen?" Strato overwinnaarsblik gleed naar Wong, die ogenschijnlijk smulde van de hele show.

Strato bekeek Joe nog een keer vanachter zijn half dichtgeknepen oogleden en haalde zijn neus op, "Sukkel!"

Joe voelde zich volledig rustig worden, een soort trance waar hij altijd in terecht kwam op de bepalende momenten. Het was één van de kwaliteiten wat hem zo'n goede huurmoordenaar maakte; altijd de kalmte zelf als het erop aan kwam. Hij wenkte Strato alsof hij hem nog iets toe te voegen had en die kwam met enige tegenzin overeind, "Ja...?"

"Dit gesprek was nog niet beëindigd" fluisterde Joe heel zacht, zodat Strato nog dichterbij kwam om hem te verstaan, "dat is die nu pas!" En op het zelfde moment gaf hij Strato een kopstoot. Een korte flitsende beweging waarmee hij al zo vaak een tegenstander had overrompeld. Zo ook nu. Joe hoorde en voelde hoe het bot in Strato's varkensneus brak, voor hij uit zijn evenwicht geraakt zwaar achterover terugviel in zijn fauteuil. Het bloed spoot al

uit zijn neus voor hij nog maar de kans had het met een hand te proberen te stelpen. Hij kon alleen maar een korte gesmoorde gil slaken.

“Eminent is van Eddie”, beet Joe Condon Strato toe, “blijf er met je gore poten vanaf!”

En met deze woorden draaide hij zijn rug toe naar de in shock verkerende Strato en Wong, die alleen maar met grote ogen van schrik kon toe kijken en beende naar de uitgang.

## ***Hoofdstuk 6.***

Die avond lag Joe languit op zijn hotelbed voor de televisie, gekleed in slechts zijn boxersshort. Omdat alle lampen uitgeschakeld waren, zette de tv de kamer in een spookachtig licht. Gedachteloos zapte hij langs de zenders, ondertussen de film van de dag nog een keer af draaiend. Eén en al ramspoed vanaf het eerste begin, moest hij concluderen. Zijn opdracht was mislukt en hij was er niet eens in geslaagd ook maar één stap dichterbij het raadsel te komen waar Eddie Hollis in hemelsnaam was gebleven. Dat er blijkbaar een vloek op hem rustte, was wel gebleken toen hij een paar uur geleden er Eddie’s mobieltje nog eens bij had gehaald om te proberen dan maar zomaar iemand uit diens adresboek te bellen. Misschien dat hij zo iemand te spreken kreeg die wat meer kon vertellen. Maar toen zag hij dat de batterij blijkbaar leeg was, want het ding was zo dood als een pier. En een oplaadkabeltje was nergens te bekennen...

Natuurlijk had hij nog eens bij de balie gevraagd of zij hem konden helpen, wat had hij gedacht? “We kunnen u helaas niet helpen, dit type stekker is zeer ongebruikelijk en we hebben het niet. Sorry, meneer Hollis!”

Tja, meneer Hollis, ook zoiets! Terug in Hotel Majestic had de baliemedewerker van dienst, blijkbaar nog steeds boos op zijn eerdere gedrag, hem niet willen inchecken zonder paspoort en na een lange discussie die nogal vinnig was geëindigd, was hij woedend het hotel uitgebeend. Er had niets anders op gezeten op zoek te gaan naar een andere verblijfplaats. Na een lange zoektocht was hij uitgekomen bij het Hyde Hotel, waar zich natuurlijk precies hetzelfde probleem zou gaan voordoen, want hij had nog steeds geen paspoort. Tot hij had bedacht dat hij Eddie’s paspoort nog had. Toen hij eenmaal aan de beurt was had hij daarom, zonder al te veel vertrouwen, hier maar mee geprobeerd in te checken. Maar tot zijn verbazing was dit geen enkel probleem gebleken. De baliemedewerker controleerde Eddie’s foto op het paspoort kort, toonde geen spoortje twijfel en gaf hem vriendelijk de sleutel met de woorden:

“Welkom, meneer Hollis. Ik hoop dat u een prettig verblijf heeft.”

•••

Opeens werd zijn aandacht getrokken door de televisie door iets wat hij herkende. Inderdaad, het was de voorgevel van het Hyatt Conference Centrum, waar hij eerder die dag nog was geweest. Hij draaide het geluid harder. Het was ATV zag hij, een lokale zender. Een journalist met microfoon voor de borst stond een verhaal af te ratelen, dat hij niet kon volgen, tot zijn oog viel op de tweetalige balk met nieuwsberichten onderin in het beeld. "Galadiner opgeschrikt door moord", stond er, en: "Slachtoffer geïdentificeerd als Jong Wang Cho", "Dader voortvluchtig" en ten slotte: "Slachtoffer is bekende naam in kringen van Hongkongse triaden". Joe schoot overeind op het bed en staaarde gebiologeerd naar het scherm. De bekende beelden werden vertoond van een ambulance met werkende zwaailichten, een toegedekt lijk op een brancard, de zich verdringende sensatiezoekers en de flitsen van de persfotografen. Langzaam begon het besef tot Joe door te dringen dat het echt waar was. Zijn doelwit, Johnny Cho, was dood! Klaarblijkelijk waren er tien minuten voordat premier Hu het complex zou betreden, enkele schoten gelost en was Cho geveld. Een opgewonden ooggetuige verklaarde dat hij gezien hoe er fonteintjes van bloed op zijn rug waren verschenen, al was hij een morbide kermis-act. Niemand had de schutter echter gezien. Na de moord was er paniek uitgebroken onder de honderden aanwezigen en in dit tumult had niemand zelfs nog maar gezien uit welke richting de schoten afkomstig waren geweest.

Joe wreef in zijn ogen en zakte verbijsterd achterover op zijn bed. Hoe bizar het ook was, iemand leek zijn missie alsnog te hebben uitgevoerd! Was dat sowieso mogelijk? Of zou het misschien toch toeval zijn? Tenslotte waren er al geruchten dat er een vete tussen enkele triaden op het punt van ontploffen stond. Johnny Cho was bij meer mensen ongeliefd! Konden die ook niet net dit ene evenement hebben gebruikt als moment om toe te slaan? Maar Joe wist dat dit wel heel onwaarschijnlijk was. Zou er met die draconische veiligheidsmaatregelen nog een geweer naar binnen gesmokkeld kunnen zijn? Die kans was wel heel klein. Bleef de mogelijkheid over dat iemand het geweer had gebruikt dat voor hem was klaargelegd. Maar wie dan? Zoals zijn baas Corradi wel had verteld, durfden de tegenstanders van Cho het absoluut niet aan zelf een aanslag te plegen, in de vrees op gruwelijke represailles.

Opeens drong zich een ander idee bij Joe op, hoe idioot het ook was. Wat nou als Eddie de moord had gepleegd? Zo heel gek was dat misschien niet eens. Gisternacht nog had hij meermalen gedacht dat Eddie misschien wel heel geschikt was voor zo'n taak; hij zat immers zo vol met frustratie en koude woede! Maar meteen verwierp Joe het idee weer: een onschuldige handelsreiziger die opeens huurmoordenaar wordt, het moest niet gekker worden! Bovendien had hij Eddie toch niets verteld? Nee, dat kon echt niet...

Joe veerde opeens op. Natuurlijk had Eddie wel zijn koffertje in handen gekregen! Had daar voldoende informatie in gezeten voor Eddie om zelf uit te knobbelen wat de werkelijke reden was voor zijn komst? Het was niet onmogelijk...



Niets was onmogelijk, bedacht Joe zich zuur, niet hier aan de andere kant van de wereld, waar de werkelijkheid een stuk ... dunner en kwetsbaarder leek dan thuis in New York. Niets meer dan een vliesje, zo eenvoudig om door te prikken. Zo gemakkelijk om een greep te doen naar alle werkelijkheden die zich achter deze ene werkelijkheid leken te verbergen. Joe schudde zijn hoofd om al deze verwarde gedachten uit zijn hersenpan te verdrijven en zette het geluid harder, in de hoop meer te weten te komen over de moord. En omdat hij een menselijke stem nodig had, die hem er van weerhield zijn verstand te verliezen... Hij bleef televisie kijken tot zijn ogen van vermoeidheid dichtvielen. En toen de slaap inmiddels was ingevallen, begonnen meteen de dromen weer.

•••

Natuurlijk is het weer dezelfde nachtmerrie als de vorige nacht. De traumatische ervaring bij het uitvoeren van wat zomaar weer een klusje had moeten zijn: een liquidatie van een notoire wanbetaler. Het inbreken in diens appartement. Het afvuren van een kogel richting de weerloze halfopgerichte man op het bed. Het zoontje dat, ongetwijfeld gewekt door de geluiden die hij bij zijn inbraak heeft gemaakt, poolshoogte was komen nemen en ademloos bij de deuropening staat. Het besef in hem dat het in leven laten van een getuige onverantwoord is. Zijn rechterhand met het pistool, die zich opheft. De groeiende paniek in hem als hij beseft wat hij op het punt staat te doen. Zijn wanhopige pogingen om alles wat komen gaat te voorkomen. De handeling die zich, zoals in dromen gebruikelijk is, toch onhoudbaar doorzet. De vinger die zich om de trekker kromt. De twee kleine rukjes. En dan opnieuw het gevoel alsof hij los wordt gerukt uit zijn lijf. Hoe hij boven zichzelf uit zweeft als een geest en hoe hij gedwongen is te kijken naar hoe het jongetje ineenzakt tegen de bloedbespatte muur, terwijl in zijn stervende ogen het verwijt schijnend duidelijk leesbaar is.

•••

Maar vanaf hier gaat de droom verder dan de vorige keer. Joe merkt hoe de geest die hij is geworden, blijft opstijgen. Tot bovenin de kamer, maar daarna dwars door het plafond. Nog steeds versnellend dwars door enkele bovenliggende verdiepingen en ten slotte in de buitenlucht.

Maar gek genoeg is het daar geen nacht meer, maar is het al dag. Een stralend zonnige dag zelfs. Zo'n dag waarin de spaarzame witte en vriendelijk-wattige wolkjes alleen maar benadrukken hoe prachtige en onbedrukt het weer is. Als Joe omlaag kijkt, merkt hij dat hij zich schijnbaar ook opeens niet meer in de stad bevindt. Beneden hem liggen alleen maar grazige weiden, die zich plooiën in het lichte reliëf van flauwe heuvels. Hiertussen groepjes bomen, een riviertje. Een liederlijk landschap kortom.

Joe stijgt intussen nog steeds en als hij weer omhoog kijkt, merkt hij dat er een groep met tollende voorwerpen op hem afkomt. Het duurt even voor hij de vormen kan herkennen. Het grootste ding is een halfgeopende koffertje. Dat het precies zo'n bruinleren koffertje is als hij en Eddie hadden, verbaast hem geen moment. Wel dat het ding enorm groot is, minstens

even groot als een huis. Joe herkent nu ook de andere voorwerpen die op hem af zweven. Het zijn alle dingen die in Eddie's koffertje zaten. De visitekaartjes, zijn mobieltje, de paperback van Auster. En natuurlijk de folders van *FreshBreeze*. Eén van die folders zweeft op recht hem af, halfgeopend. Joe ziet nu duidelijk de glanzende promotiefoto die op één van de binnenste bladen staat afgedrukt. Een prachtige witte airconditioninginstallatie die aan de buitenzijde van een gebouw is gemonteerd. De foto lijkt hem aan te trekken, alsof het een zwaartekracht uitoefent die vat op hem krijgt. Het plaatje komt steeds dichterbij. Joe ziet nu duidelijk de contouren van het gebouw: een saai dertien-in-een-dozijn eenlaags kantoorpand met een plat dak. Joe voelt hoe hij tafereel wordt ingezogen en het volgende moment komt hij neer op de stoep, net voor het kantoorpand waaraan zich die airco bevond. Joe kijkt verbaasd om zich heen. Hij bevindt zich in een straat die zich zou kunnen bevinden in elk naamloos klein stadje. *Small town America*. Een brede stoep, een ruime straat, met aan weerszijden geparkeerde auto's. Veel lage houten gebouwen in maximaal twee bouwlagen. Even verderop een vestiging van Taco Bell's, daarachter zelfs nog een Denny's. Een vestiging van iets wat 'Visalia Agricultural Cooperation' heet.

Joe krabbelt overeind en blijft verbaasd om zich heen kijken. Op de een of andere manier komt alles om hem heen hem vagelijk bekend voor, maar toch kan hij zich niet heugen hier ooit eerder te zijn geweest. Hij komt omhoog en ziet een straatnaambordje. 'Telegraph Avenue', leest hij. De naam komt hem echter niet bekend voor.

Hij zet zich langzaam in beweging en loopt weg van het kantoorpand ('Jones Insurances' staat er op de gevel). Hij wandelt net voorbij een kleine eettent, als hij daar opeens een bekende de deur uit ziet lopen. Het is Vinnie Visconti, een 'made man' die net als hij voor Carmine Corradi werkte. Een man die hij overigens verder niet kan uitstaan. Vinnie loopt met een fronsend gezicht op hem af, alsof hij Joe maar vagelijk herkent en diens naam nog in zijn geheugen hoopt op te graven.

"Vinnie", zegt Joe.

"Joe", zegt Vinnie grijnzend, blijkbaar blij dat hem net op tijd de naam is ingeschoten.

Joe merkt dat zijn rechterhand opeens omhoog gaat en dat zich in die hand zich een pistool bevindt. Niet de Glock met geluiddemper, zijn vaste wapen, dat hij ook bij die laatste moord gebruikt had, maar gek genoeg een Magnum 44. Een wapen dat hij nog nooit in handen heeft gehad en dat hij ook altijd te potsierlijk had gevonden om in de echte wereld te gebruiken!

"Wat...", brengt Vinnie nog uit, voor Joe hem twee kogels tussen de ogen schiet. De verwoesting is even groot als met dit idioot grote kaliber te verwachten is en het lijkt wel alsof Vinnie's hoofd explodeert in een regen van bloed en weefsel.

En met dit laatste beeld schoot Joe overeind in zijn bed... Hij hijgde zwaar en zijn T-shirt was nat van het zweet. Hij wreef zich in zijn ogen en keek vervolgens op de wekker. Het was

5:40 uur. Het zou nog maar een uurtje zou duren voordat het weer licht zou worden, besepte hij en daar was hij niet rouwig om...

### **III. Visalia**

#### ***Hoofdstuk 7.***

Joe werkte zich moeizaam tussen zijn klamme lakens vandaan en stond op uit zijn bed. Alweer had hij een stekende hoofdpijn, bijna alsof het gewoon lag aan zijn omgeving, Hong Kong. Hij besepte dat al sinds hij in deze stad gekomen was, hij het idee had gehad dat het wat deed met zijn gestel. Vanaf dat hij op het vliegveld was aangekomen had hij zich niet helemaal lekker gevoeld, alsof de lucht hier anders was, of zo. Maar niet alleen zijn gestel was beïnvloed, besepte hij, ook zijn geestelijke fitheid. Alle idiote dingen die hem de laatste dagen gebeurd waren, gaven hem een onwerkelijk gevoel. Alsof de werkelijkheid hier veel minder sterk was als thuis en alsof juist daardoor alle andere werkelijkheden zich hier opeens veel nadrukkelijk aan hem opdrongen. Alsof die kans hadden om door te schijnen, als een tv-kanaal dat slecht ingesteld was. Dat zou ook verklaren waarom hij in de afgelopen nachten zoveel had gedroomd. Want dat deed hij thuis nooit.

Joe wankelde de kamer in en zag dat de airconditioning was uitgeschakeld.

*"What the fuck?"*, gromde hij tussen zijn tanden. Hij wist toch echt zeker dat hij die gisteravond voor het slapen gaan had aan gezet.

*"Vind je het dan gek dat het hier gruwelijk warm is"*, siste hij. Woedend drukte hij op de knop voor de hoogste stand en zakte moeizaam neer in een stoel, alsof alleen die ene handeling hem al alle kracht gekost had. Hij merkte hoe de airco begon te suizen en iets van een koel briesje produceerde, en zuchtte diep. Hij greep naast zich naar het hotelkoelkastje en nam er een flesje water uit. In enkele slokken dronk hij het hele flesje leeg. Het koele water zorgde ervoor dat hij zich iets minder gestoofd voelde, maar verminderde zijn hoofdpijn nog niet.

Hij vloekte tegen niemand in het bijzonder en liep in zijn gedachten nog weer eens na wat er allemaal voor bizars met hem gebeurd was, zijn vingers tegen zijn slapen gedrukt. Toen hij de diepte van zijn problemen gepeild had, zuchtte hij diep.

*'Wat een shit'*, gromde hij. Hij liet zijn armen krachteloos langs zich omlaag zakken en een hand raakte iets... leerachtigs. Eddie's koffertje! Opeens nieuwsgierig tilde Joe het op, zette het op zijn schoot en opende het. Nogmaals doorzocht hij het helemaal, maar hij vond opnieuw niets wat hem misschien verder kon helpen.

“Een hele koffer vol met bedrijfsbrochures”, zei hij nog steeds tegen zichzelf, “echt geweldig!”

Hij pakte één van de brochures uit de koffer en zette de koffer daarna weer op de grond. Opeens was hij benieuwd of er echt diezelfde foto in stond als die hij in zijn droom had gezien. De brochure bleek zowaar een heel boekje en toen hij het doorgebladerd had, moest hij toegeven dat het een prachtig werkje was vol met aanlokkelijke foto's van airconditioninginstallaties en vol technische specificaties. Nergens stond precies die foto in als die in zijn droom, maar hij merkte dat hij daar nauwelijks teleurgesteld over was. Daarvoor vond hij de brochure veel te mooi en hij merkte dat hij voorwaar onder de indruk was. Joe's blik ging geringschattend naar de versleten en moeizaam zwoegende airco in zijn eigen hotelkamer: wat een verschil! Hij bladerde nog verder door en bestudeerde de specifieke technische gegevens van elk apparaat. Nu kwam het voorwaar van pas dat hij ooit, nog voor hij in de misdaad stapte, voor elektricien had gestudeerd. Joe bleef geboeid lezen en toen hij alles nog eens grondig had doorgenomen, merkte hij tot zijn verbazing dat het al over zevenen was. Hij moest de tijd helemaal zijn vergeten!

Inmiddels was het een stuk aangenamer in de kamer en voelde hij zich zowaar wat beter. Stram kwam hij overeind om te toiletteren en een douche te nemen. Zo gauw hij onder de weldadige waterstralen stond (dat viel hem dan nog weer reuze mee van dit luizige driestuurhotelletje) begon hij alles weer wat rooskleuriger te zien. Er was immers nog niets verloren, want in een buitenissig maar gelukkig toeval was Johnny Cho toch vermoord, geheel zoals de bedoeling was. Dat was al een probleem minder! Het enige was dat hij zijn koffer, inclusief portemonnee en paspoort, kwijt was maar dat wel overkomelijk. Joe beseftte dat er eigenlijk niets was dat hem tegenhield om weg te gaan uit Hong Kong en naar huis terug te keren. Waarom zou hij nog blijven zoeken naar Eddie Hollis als die toch gewoon spoorloos was verdwenen?

Het enige dat hij eigenlijk hoefde te doen was om maar naar het Amerikaanse consulaat hoefde te gaan om tijdelijke reispapieren te regelen, vervolgens Carmine Corradi te bellen voor wat zakgeld en ten slotte een nieuwe vlucht terug naar New York te boeken. Simpel... Maar kon hij echt Eddie Hollis al achter zich laten? Die was immers, net als hij, al zijn spullen verloren en zat net zoals hij waarschijnlijk nog in deze voor hun vreemde stad. Sterker nog: die zakelijke bespreking bij Eminent Enterprises kon hij wel op zijn buik schrijven nu, zonder al zijn spullen.

Ach, bedacht Joe, wat maakte dat hem eigenlijk uit? Hoe belangrijk die bespreking voor Eddie ook was, dat was toch niet zijn probleem! Maar Joe beseftte tot zijn verbazing dat het hem wel degelijk wat uitmaakte. Hij mocht Eddie namelijk wel en wilde graag dat het hem goed ging. Hij gunde het Eddie het ook echt dat die deal lukte! Niet voor niets had hij die met drank doordrenkte nacht zo lang op hem zitten inpraten.

Terwijl Joe de kraan dichtdraaide, uit de douche stapte en zichzelf begon af te drogen, besepte hij opeens dat hij het hiernaast ook slecht kon verdragen dat die lummel van een Conny Strato alsnog zou krijgen wat hij wilde als die afspraak in de soep liep!

Hij liep naakt terug naar het bed en verstijfde opeens in zijn beweging toen een idee voor zijn ogen opdoemde: hij zou in Eddie's plaats kunnen gaan! Waarom niet? Het deed hem geen kwaad nog een dagje in China te blijven. Bovendien, misschien zocht Eddie hem nog wel steeds en was juist het hoofdkantoor van Eminent Enterprises de plaats waar hij op hem zou wachten. Joe begreep dat die kans wel erg klein was, maar aan de andere kant scheen het hem als heel asociaal toe als hij hier nu alles achter zich zou achterlaten en terug zou gaan naar huis. Hij zou Eddie gewoon laten stikken!

Joe ging nadenkend zitten op het voeteneinde van het bed, ondertussen zijn haren met een handdoek na drogend. Hoe idioot ook, het was toch lang geen slecht idee, vond hij. Bij Eminent Enterprises zou niemand argwaan krijgen, want ze hadden hem nog nooit eerder in den lijve ontmoet. En bovendien: was inmiddels niet gebleken dat hij best veel op Eddie leek? Hij logeerde op dit moment zelfs onder zijn naam in dit hotel. Verder had hij inmiddels misschien wel voldoende kennis van die airco's van FreshBreeze, zeker nadat hij al die productbrochures doorgenomen had en hij ook nog een beetje kon inschatten wat dat betekende met zijn technische basiskennis. En door al die verhalen van zijn oom Gene, meende hij ook best wat te weten van de Chinese zakenmores.

Joe begon in te zien dat hij het echt zou gaan doen. Maar hij besepte ook dat al die dingen door zijn hoofd waren gegaan uiteindelijk niet het verschil maakten. Wat voor hem beslissend was, was dat hij zich net zoals Eddie gemotiveerd voelde over deze klus en hij hier echt een uitdaging in zag. Wat een verschil eigenlijk met de klus die hijzelf te doen had gehad in Hong Kong. De hele Johnny Cho klus had loodzwaar op hem gedrukt en was hem als een baksteen op zijn maag gevallen. Maar de uitdaging om de mensen bij Eminent Enterprises te overtuigen om zijn airconditioningsysteem te laten kopen, wond hem op en vond hij inspirerend. Het gaf hem energie!

Opeens vol overtuiging stond hij op en bekeek zichzelf in de spiegel van de kledingkast. "Ik doe het gewoon", zei hij vastberaden tegen zijn spiegelbeeld. Het leek wel alsof hij Eddie zag, nog maar een dag geleden...

## *Hoofdstuk 8.*

Die avond schoof Joe aan op een barkruk in de bar van het Hotel Majestic. Hij zat op precies dezelfde plek als waarop hij die eerste avond had gezeten, besepte hij opeens. Hij wenkte de

ober en bestelde een water en een whisky. "Die laatste voor de dorst laatst", bedacht hij zichzelf grijnzend.

Joe voelde zich vreemd gelukkig en opgewonden. Het was een bijzondere dag geweest, in ieder geval! Zoals hij zich die ochtend had voorgenomen, was hij inderdaad naar Eminent Enterprises gegaan. Ruim op tijd voor de afspraak die Eddie had gemaakt, had hij zich al gemeld bij de centrale receptie. Even was in hem nog de hoop opgeblonken dat Eddie hier op hem zou zitten te wachten, maar natuurlijk was er niemand komen opdagen.

En vervolgens hadden de mannen zich gemeld met wie Eddie de afspraak gemaakt had. Drie Chinese heren in een keurig pak, die nauwelijks van elkaar waren te onderscheiden. Joe was blij dat hij zelf zo slim was geweest ook zijn maatpak aan te trekken; het pak dat hij eigenlijk had bedoeld te dragen tijdens de aanslag op Johny Cho.

"Mister Hollis?", vroeg één van hen.

"Ja", zei Joe zonder te twifelen, en hij stapte naar voren. Hij schudde de hand van de man die hem had aangesproken en daarna van de andere twee. Hij beantwoordde hierna de kleine buiging die de mannen maakten.

Hij werd hierna meegenomen naar een ruime onberispelijk schone spreekkamer met designmeubels en veel blinkend metaal en glas. Joe merkte bij zichzelf gemerkt dat hij heel gespannen was; maar het was de goede soort spanning, die het beste in hem naar boven kon brengen. Joe voelde diezelfde rust over zich heen komen die hij wel eens had gevoeld als hij een gevaarlijk klusje voor Corradi moest uitvoeren.

Joe herinnerde zich dat Eddie eerder contact had gehad met één van hen, en vermoedde dat het de man was die hem aanvankelijk had aangesproken. Hij probeerde hieraan in een informeel gesprekje met hem te refereren en het werkte tot zijn opluchting. De man, die Hu Keqiang bleek te heten, vertelde dat hij het kostelijk gevonden had hoe Eddie zich aan het karaoke-zingen had gewaagd. Joe wist er enkele gevatte opmerkingen over te maken, die minzame glimlachjes ontlokten bij zijn gastheren.

Het was een goed begin, wist Joe, want in het Chinese zakenleven was het heel belangrijk een goede relatie met te krijgen met je zakenpartners. Na de informele start waren ze overgestapt op de zaken en had Joe zijn producten onder de aandacht gebracht. Niet met een gelikte presentatie op een videoscherm, maar gewoon door zijn brochures te laten zien en hier enthousiast over te vertellen. Zijn Chinese gastheren waren hierover misschien enigszins verbaasd, maar leken toch zijn verhaal zeer te waarderen.

En ten slotte was het gesprek tot een afronding gekomen. Inmiddels had Joe begrepen dat Hu Keqiang de belangrijkste persoon in de hiërarchische verhoudingen was, en hij had zich met name tot hem gericht. Joe had zich de woorden van oom Gene in zijn oren geknoopt hoe belangrijk het was dat je de status van je gesprekspartners erkende. *Mianzi* had het geheten, volgens oom Gene, als hij het zich goed herinnerde, en Joe was verbaasd geweest dat hij het woord nog steeds kende.

Het bleek te werken, want Hu Keqiang had onverwacht positief gereageerd en tot zijn grote vreugde bleek hij bereid om meteen een order te maken. Een order die ook nog eens veel groter was dan Joe had durven hopen (en Eddie met hem): Hu wilde dat hij de airconditioning leverde voor alle belangrijke kantoren van het bedrijf. Een megadeal!

•••

Joe moest onwillekeurig alweer grijnzen toen hij, hier gezeten aan de bar van het Hotel Majestic, aan het magische moment terugdacht. Wat een overwinning! Hij kon zich niet herinneren zich de laatste tijd zo goed te hebben gevoeld.

De barman voorzag hem met regelmaat van nieuwe whisky's en Joe begon zich al snel aangenaam rozig te noemen. Voor het eerst voelde hij zich een keer echt lekker hier in Hong Kong, besefte hij.

•••

Joe wist niet hoe lang hij al de bar gezeten had, toen hij bezoek kreeg. De hele ruimte was inmiddels leeg en de barman had inmiddels zelfs al enige tijd geleden de laatste ronde aangekondigd, toen er een man met een bekend gezicht naar hem toe kwam lopen. Het was Eddie die daar in het halfduister stond.

"Het is je gelukt", zei Eddie stralend. "Ik ben zo blij dat het je gelukt is."

"Mij ook", zei Joe, "Ik ben zo blij met dit succes!"

"je hebt het fantastisch gedaan", grijnsde Eddie, maar vervolgens betrok zijn glimlach, "Helaas is alleen mijn missie niet helemaal goed afgelopen..."

Joe staarde hem verbaasd aan. Wat bedoelde hij? Opeens meende hij te zien dat Eddie's kleding met iets besmeurd was. Was het bloed? Joe wilde het hem net vragen, toen hij een tik op zijn schouder voelde. Het was de barman.

"Gaat het wel meneer?"

"Ja natuurlijk", zei Joe, "waarom niet?"

"Omdat u in uzelf liep te praten."

"Helemaal niet", zei Joe verontwaardigd, "ik sprak met Eddie daar."

Hij draaide zich om, om Eddie aan te wijzen, maar er was niemand.

"De bar is leeg meneer", zegt de barman, "we staan op het punt te sluiten. En als ik u mag aanraden, het is tijd dat u er voor vanavond ook een einde aan maakt!"

Joe voelde zich verontwaardigd genoeg om hier tegenin te gaan, maar toen hij om zich heen keek en nog steeds geen Eddie zag, hield hij zich verward in. Misschien was het inderdaad tijd om te stoppen met drinken, bedacht hij zich...

•••

Enige tijd later was hij terug in zijn hotelkamer in het Hyde hotel. Zonder zich uit te kleden stortte hij zich neer op het bed en niet veel later sloep hij in. En natuurlijk kwamen de dromen meteen weer terug.

•••

In de eerste droom bevindt hij zich in een gebouw dat hij vaag herkent. Inderdaad: het Hyatt Conferentiecentrum! Joe loopt tussen alle opgedirkte gasten de trap op naar boven en loopt een gang in die wat rustiger is. Opeens heeft hij een loper in de hand, waarmee hij de deur van een berging opent. Hij stapt vlug naar binnen en sluit de deur achter zich. Zijn zoekende handen schieten over de bovenste plank van een kast vol met schoonmaakspullen en vinden een donkere doos. Hij opent de doos en haalt hieruit enkele dof glanzende voorwerpen, die hij meteen herkent als de onderdelen van een scherpschuttersgeweer.

Joe zet vaardig en zonder twijfelen het geweer in elkaar en houdt het daarna voor zich, met een oog turend door het vizier. Enkele kleine aanpassingen, en dan is hij klaar. Joe zet de doos op de grond en loopt vervolgens door naar een andere deur in de kleine ruimte, die hem nog niet eerder was opgevallen. De deur is heel smal en laag en Joe moet zich bukken om er doorheen te gaan. De deur blijkt te leidt naar een balustrade die zich in de top van de hoge centrale atrium bevindt, te horen aan het geluid van pratende mensen dat van beneden naar hem opstijgt. Op de balustrade bevinden zich bakken met weelderige groene planten, die blijkbaar via de doorgang in de berging kunnen worden verzorgd en gewaterd.

Joe schuifelt enkele meters over de balustrade naar voren, verscholen achter de plantenbakken, tot vlak bij een opening tussen twee van deze bakken. Hier manoeuvreert zich hierna in een liggende positie, met het geweer voor zich uit gestrekt in de opening. Als Joe door de opening kijkt, blijkt dat hij zich recht tegenover het podium bevindt waar zich de belangrijke gasten bevinden van deze conferentie. Met, helemaal recht, de zogenaamd respectabele zakenman Jong Wong Cho, keurig gehuld in een smoking.

Joe voelt de opwinding toenemen als hij zich maximaal uitstrekt en met zijn rechteroog door het vizier kijkt. Een perfect en ongehinderd zicht op zijn doelwit. Het kruisje glijdt over diens lichaam, tot het blijft hangen boven zijn glimmende hoofd. Hierna zakt het iets naar onderen, naar zijn borst.

Joe voelt zichzelf diep ademhalen. Pas nadat zijn hele lijf in maximale ontspanning is, kromt zijn vinger zich langzaam om de haan. Johnny Cho zit nog steeds keurig stil en rechtop, bijna alsof hij hem behulpzaam wil zijn met zijn moeilijke taak.

Het volgende moment een tweetal zachte knallen en er verschijnen meteen rode bloemen op het smetteloze wit van Cho's overhemd, als corsages bij een huwelijksfeest. Perfecte schoten, weet Joe. Als hij zijn oog van het vizier haalt ziet hij dat een vrouw in een lichtblauwe jurk die net achter Cho langsleiep, besmeurd is met bloed. Het duurt enige verbijsterde momenten voor ze het op een krijsen zet.

Joe beweegt zich snel naar achteren terwijl de kakofonie beneden hem snel aanzwelt in volume. De paniek rijst op als een vulkaan die uitbarst, en Joe weet dat hij snel weg moet komen. Hij kruipt terug richting het deurtje, zijn geweer met zich mee slepend en wurmt zich door de smalle doorgang. Net als hij zich omdraait en de deur wil dichtdoen, ziet hij dat er aan het andere eind van de balustrade een Chinees in een zwart zakenpak is opgedoken



en hem opmerkt. Hij richt een priemende vinger op hem en slaakt met een verwrongen gezicht enkele Kantonese kreten. En alhoewel Joe ze niet kan verstaan, is hem duidelijk genoeg wat het betekent: problemen!

Joe glipt vlug de berging binnen, slaat de deur snel dicht en schuift de grendel ervoor.

Hierna gooit hij het geweer op de hoogste plank van de kast en zet de doos ervoor.

Natuurlijk was de bedoeling het geweer weer helemaal te demonteren, maar daarvoor is nu geen tijd meer. Joe veegt het plotselinge zweet van zijn gezicht en haalt een paar keer diep adem voor hij de deur van de berging opent en naar buiten glipt. Nu wordt het spannend! Gelukkig is er niemand in de gang en het gejoel van de massahysterie beneden klinkt hier maar gedempt door. Hij begint te lopen. Als het goed is, is er niet al te ver weg een nooduitgang, weet hij.

Hij slaat een hoek om en ziet een paar mannen in pak op hem af komen. Ze zien hem en roepen hem iets toe. In paniek draait Joe zich om en begint te rennen. Wat nu? Hij slaat enkele hoeken om, tot hij zich in een doodlopende gang blijkt te bevinden. Hij ziet rechts een deur en zonder zich te bedenken grijpt hij de deurkruk vast. Tot zijn opluchting is de deur niet op slot en hij stapt snel binnen.

Als hij de lichtknop aandoet, blijkt hij zich te bevinden in wat lijkt op een oefenzaaltje voor balletdansers. Alle muren zijn bedekt met spiegels en op heuphoogte bevinden zich een leuning. Zwaar ademend wankelt Joe de ruimte in, in de hoop dat zijn achtervolgers hem niet gezien hebben.

Maar als hij midden in de ruimte is, hoort hij een geluid achter zich. Hij draait zich om en ziet drie mannen binnen stappen. Ze hebben alle drie hetzelfde een zwarte pak aan, alsof ze zojuist een begrafenis hebben bezocht en ze hebben zelfs een roze corsage op het jasje gespeld. Joe herinnert zich opeens dat dit het herkenningsteken is van de *Crazy Twelve*, de beruchte twaalfkoppige lijfwacht van de zojuist vermoorde Johnny Cho. Hun woedende tronies verraden hun emoties pijnlijk duidelijk.

Joe heft in doodsangst zijn handen op als de drie mannen vrijwel tegelijkertijd een pistool trekken. Hij wil nog iets zeggen als de stilte al uiteengereten wordt door een drietal knallen, die door de sterke resonantie van de ruimte worden aaneengesmeed tot één. Hetzelfde moment lijkt het alsof hij een enorme beuk krijgt in zijn maagstreek. Hij tolt 180 graden om op zijn as en ziet hoe de spiegel achter hem is bespat met bloed. Het besef dat dit zijn eigen bloed is, dringt slechts langzaam tot hem door. Hij voelt hoe zijn krachten opeens uit hem wijken en hij zakt op zijn knieën, nog steeds wezenloos starend naar de bebloede spiegel. Opeens herkent hij de weerspiegeling van zijn eigen gezicht en de adem stukt in zijn keel, want het gezicht dat hij ziet is niet het zijne, maar dat van Eddie!

Helaas heeft hij weinig tijd om hier over na te denken, want in dezelfde spiegel ziet hij hoe de drie mannen in een halve kring om hem heen zijn gestaan en opnieuw hun pistolen hebben uitgestrekt, nu gericht op zijn hoofd.

“Nee”, denkt Joe nog in doodsangst en hetzelfde moment wordt alles zwart...

•••

Joe schoot wakker en richtte zich op in bed. Hij hijgde zwaar en zweette over zijn hele lijf. Hij probeerde zich te concentreren op zijn ademhaling en die onder controle te krijgen. Hij wiste het zweet van zijn gezicht en wreef in zijn ogen. Wat een bizarre droom, dacht hij. Een droom die zo levendig was als deze, had hij nog nooit gehad. Deze voelde zo echt aan, alsof het allemaal echt gebeurd was; alsof hij het allemaal echt beleefd had. En ook nu hij al wakker was, kon hij zich de droom nog in detail herinneren, terwijl een droom normaliter net zo makkelijk vervloog als nevel in het zonlicht. En dan die laatste blik in de spiegel, waarin bleek dat hij het niet zelf was geweest al die tijd in die droom, maar Eddie!

Joe sleepte zich uit bed en liet zich in de fauteuil zitten. Uit het koelkastje pakte hij het laatste flesje water en hij dronk langzaam. Hij probeerde de consequenties van de droom op een rij te zetten. Want school er een waarheid in de droom? Was het echt Eddie geweest die de missie op zich had genomen Johnny Cho te doden? Maar dan begon dit allemaal wel een bizarre persoonsverwisseling te worden. Want hij had juist die dag Eddie's taak uitgevoerd! Maar hoe gek ook, deze droom was wel een reden om aan alles te twifelen. Want herinnerde hij zich al het gebeurde wel goed? Was het hele idee dat hij een huurmoordenaar was niet gewoon een waanbeeld, terwijl hij stiekem al die tijd gewoon een eenvoudige handelsreiziger was geweest? Was die hele avond met Eddie wel ooit echt gebeurd? Of was het voortgekomen uit het oververhitte brein van een overspannen zakenmannetje? Het idee drong zich opeens aan hem op dat die hele waan misschien voort was gekomen uit de enorme woede en frustratie die zich in hem had samengebald. Had dat iets bijzonders in hem losgemaakt waardoor hij uit zichzelf moest treden? Om zijn demonen te verslaan? Het afrekenen met Conny Strato, en de deal bij Eminent binnenhalen... En was dat ook waarom hij er niet in was geslaagd Eddie Hollis terug te vinden? Omdat hij het zelf was?

Joe kreunde en sleepte zich weer naar zijn klamme bed. Hij drukte het kussen tegen zijn gezicht en probeerde de gedachten die door zijn hoofd tolden stop te zetten. Ze moesten stoppen, want hij had het gevoel echt zijn verstand te verliezen.

Zo lag hij daar nog een flinke tijd, voor de slaap weer vat op hem kreeg en hij weer werd meegesleept naar dromenland.

## *Hoofdstuk 9.*

In zijn tweede droom bevindt hij zich weer in dezelfde stad als waar hij zich in de droom van de vorige nacht bevond. Hij wandelt over het trottoir, de Magnum .44 nog steeds in zijn

rechterhand. Het is druk op straat en er passeren veel mensen. Niemand neemt er echter aanstoot aan dat hij op klaarlichte dag rondloopt met een pistool.

Opeens herkent Joe iemand tussen de passanten. Roberto, een vriend van hem waarmee hij wel eens een biertje drinkt. De man loopt lachend naar hem en blijft dat toen ook als Joe de Magnum op hem richt en schiet. Het lijkt wel alsof Roberto in volle vaart wordt geraakt door een aanstormende trein, zo hard wordt hij achterover op het trottoir geworpen. Van zijn hoofd is weinig anders meer over dan een bloedige massa. Maar toch doen de omstanders er niets op uit. Ze lopen doodgemoedereerd langs het lijk heen alsof ze hem niet zien, zelfs de mensen die de bloedspatten op hun kleren hebben gekregen.

Joe is verbijsterd, maar ook hij loopt door, of hij het nu wil of niet. In een oogwenk ziet hij nog hoe Roberto's lichaam lijkt te vervagen, alsof hij nooit echt aanwezig was.

Joe gaat bij de volgende kruising intussen rechtsaf en blijft stevig doorlopen, tot iemand hem op de schouder tikt. Hij houdt in en kijkt achterom. Het is Julia, een meisje waar hij een tijdje een relatie mee heeft gehad. Ze lacht hem vriendelijk toe, tot Joe ook haar, zonder dat hij er iets aan kan doen, midden in het gezicht schiet. De verwoesting is niet te bevatten, maar toch lijken ook nu alle omstanders niets te merken.

En Joe loopt alweer, haastig alsof hij perse op een bepaalde tijd ergens moet zijn. Een man met grijs haar merkt hem in het voorbijgaan op en tikt op zijn cowboyhoed. "Howdy Eddie", zegt hij. Joe is bang dat ook hij het moet bekopen met een kogel, maar hoort zichzelf alleen een soort groet terug mompelen, voor de wandeling alweer onstopbaar wordt voortgezet. Hij rond nog een straathoek en meteen ziet hij even verderop op het eind van een straatbankje zijn oude baas Carmine Corradi zitten, zoals zo vaak bladerend in een verfrommeld krantje, zijn ogen verscholen achter diens hoornen bril met dikke glazen. "Nee", denkt Joe nog als hij voor Corradi inhoudt en die naar hem opkijkt met een bevreedend bemoedigend glimlachje, dat Joe niet van hem kent. Maar dan schiet hij hem al een kogel midden in de borst en wordt Corradi door de inslag van de kogel van het bankje geslagen.

Joe wil diens gezicht daar liggend op het gras nog beter bestuderen, maar wordt alweer gedwongen door te lopen. Onstopbaar, zoals dromen zijn. Op een perkje even verderop zijn twee meisjes aan het spelen. "Hoi Eddie", giechelen de beide meisjes vrolijk, voor ze weer doorgaan met hun spel.

En Joe loopt weer door. Hij schiet nog vijf bekenden dood en wordt zelfs nog vaker begroet als Eddie, voor hij stilhoudt bij een houten huis. Op het bankje naast de deur onder de veranda zit zijn zus Deborah, zoals altijd met haar benen gevouwen onder haar lichaam. Die goeie ouwe Debbie, denkt Joe, als hij haar tevreden glimlachende gezicht in zich opneemt. Zij is misschien wel de persoon waar hij het meeste van houdt in zijn leven. Maar toch gaat zijn arm alweer omhoog terwijl hij de treden van de veranda beklimt.

“Nee toch”, denkt hij. Maar de droom is onverbiddelijk, want alweer braakt de nog na rokende Magnum vuur. Deborah’s lijf schokt hevig en slaat dan opzij op het bankje. Joe wil naar haar toegaan, en haar lijf vastpakken, maar op hetzelfde moment gaat de voordeur naar binnen open en verschijnt er een vrouw achter de nog gesloten hordeur. Een vrouw die hij niet kent, alhoewel hij wel even twijfelt, want toch komt ze hem ergens bekend voor.

“Eddie”, lacht ze, terwijl ze ook de hordeur opent en naar buiten stapt, “Nu al thuis?”

Achter haar schiet een jong kind tevoorschijn dat beide armpjes stevig om zijn been slaat.

“Papa, papa”, gilt het kind.

Joe moet glimlachen en tilt het kind op, een jongetje van ongeveer 5 jaar. Tot zijn verbazing is de Magnum die hij de hele tijd in zijn handen had, nergens meer te bekennen. Hij kijkt opzij, opeens bang dat het kind ziet wat er op het bankje ligt. Maar het bankje is leeg.

“Kom je binnen, schat?”, hoort hij de vrouw vragen.

Joe hoort zichzelf zeggen: “Graag” en hij zet het kind weer op de grond en drukt een kus op de wang van zijn vrouw. Ze lopen alle drie naar binnen. In het voorhalletje hangt een grote spiegel en als Joe daarin kijkt ziet hij de weerspiegeling zichzelf. Of niet? Opeens weet hij het niet meer.

“Wat is er, Eddie?”

“Oh, niets?”, hoort Joe zichzelf zeggen. En als ze de woonkamer binnenlopen, beginnen de beelden van de droom te vervagen...

•••

Joe werd met een schok wakker. Zijn hart bonkte en hij drukte zijn handen in zijn ogen, terwijl de beelden nog voor zijn netvlies bewogen. De vrouw, met die warme glimlach en dat grappige kind. Hij was ervan overtuigd dat hij ze nooit eerder heeft gezien, en toch komen ze hem bekend voor.

Lizzy, zo heet ze, besefde hij opeens, zonder te begrijpen waar dat vandaan komt. Maar hij wist zeker dat hij gelijk had. Net zoals hij opeens begreep dat het kind Jake heette. Hij snapte niet waar het vandaan kwam, maar toch was het de waarheid...

•••

“FreshBreeze”, hoorde hij een vrolijke vrouw zeggen, “hoe mag ik u helpen?”

Joe wist even niet wat hij moest zeggen en overwoog in paniek de verbinding te verbreken.

Maar hij vermande zich en bracht uit: “Met Eddie Hollis.”

“Eddie”, zei de vrouw opgetogen, “ook weer terug op aarde? We dachten al, wanneer horen we weer een keer van je...”

Joe mompelde een antwoord, toen de vrouw al doorratelde; “Jack zei al dat je vast de bloemetjes aan het buiten zetten was in Kowloon, haha, je kent zijn grote verhalen.” De vrouw lachte en Eddie lachte moeizaam mee.

“Maar laat ik je meteen doorverbinden met hem, hij is zeer benieuwd.”

Voor Joe iets kon zeggen werd hij 'on hold' gezet. Maar al na enkele seconden hoorde hij een gejaagde stem uitroepen: "Eddie! Jack hier."

"Jack", bracht Joe uit, zijn hersens pijnigend of Eddie iets over hem verteld had. Maar het klonk alsof Jack zijn baas was, of leidinggevende in ieder geval.

"Dat je het hele weekend niets hebt laten horen, zij je vergeven, Eddie. Het is je ook vergeven dat je geen van mijn e-mailtjes hebt beantwoord. En het is je zelfs vergeven dat je pas aan het einde van de middag belt. Als je maar nu met goed nieuws komt!"

Joe keek verward op zijn horloge. Het was hier nog maar maandagochtend 8 uur, maar in Fresno, California was het natuurlijk al 8 uur later, 4 uur 's middags al.

"Nou?", vroeg Jack.

"De deal is rond, Jack", bracht Joe uit, "ze hebben getekend! Ik heb de papieren hier bij me!"

"Godverdomme, Eddie", riep Jack opgewonden, "hoe groot?"

Joe kon zichzelf niet tegenhouden om te glimlachen: "Alles. Het hele bedrijf! We mogen de airco's van alle vestigingen van Eminent verzorgen!"

Het was stil aan de andere kant van de lijn.

"Jack?", vroeg Joe, die even dacht dat de verbinding was weggefallen.

"Ik ben sprakeloos, Eddie", hoorde hij tenslotte Jack's stem, "Het hele bedrijf. Dat is de grootste deal die we ooit gesloten hebben. Je bent fantastisch, had ik dat al gezegd?"

"Nee Jack", zei Joe glimlachend, "dat heb ik je nog nooit horen zeggen!"

"Dan zeg ik het nu! Fantastisch! En maak nu dat je terugkomt, Eddie. We hebben wat te vieren!"

"Okee", zei Joe, terwijl hij zich afvroeg of hij dit echt meende.

"Ik zal je ticket meteen laten regelen", zei Jack, "eerste klas natuurlijk!"

"Dank je!"

•••

Een half etmaal later zat Joe in een kleine Boeing 717 boven het Californische luchtruim en voelde hij zich vreselijk nerveus. Hij begreep nog steeds niet waar hij mee bezig was, maar hij had Jack's woorden ter harte genomen en had de terugreis aanvaard. Op Hong Kong International Airport had hij het ticket opgehaald en had hij zonder problemen ingecheckt als Eddie Hollis. En niet veel later had hij al in het vliegtuig gezeten, terug de Stille Oceaan over richting Amerika. Maar deze keer alleen niet richting de oostkust, maar richting de westkust.

Het was natuurlijk absurd waar hij mee bezig was, dat wist hij zelf ook wel. Een goedkoop boerenbedrog dat elk moment zou uitkomen, als de echte Eddie boven water zou komen en Joe's eigen identiteit aan het licht kwam. Wat dacht hij nou, dat hij zomaar ongestraft iemand anders leven kon overnemen?

Maar ondanks alles voelde het gewoon goed. Het besef dat hij weinig had om naar terug te gaan was steeds sterker geworden. Zijn uitzichtloze bestaantje als 'hit man' in de

Newyorkse onderwereld, met een baas die van hem af wilde en zonder echte vrienden of geliefden. Wat had hij daar nog te zoeken? En hiernaast, dat hele Newyorkse leven kwam hem steeds onwettelijker voor, alsof het allemaal maar een boze droom was geweest. Een boze droom, die steeds verder werd weggedrukt door de Californische werkelijkheid van Eddie, die juist steeds helderder geworden was.

Het was allemaal bizar en onbegrijpelijk. Maar misschien was dit wel zoiets dat je niet moest willen begrijpen, besepte Joe. In de vloeibare oosterse werkelijkheid van Hong Kong waren dingen gebeurd die ondenkbaar waren. Dingen die hij daarom maar over zich heen moest laten komen. Juist omdat het allemaal zo goed voelde. En daarom had Joe het besluit genomen toch maar door te pakken.

•••

En hier zat hij dan. In het kleine vliegtuig voor een binnenlandse vervolgvlucht, nadat hij op Los Angeles International Airport was overgestapt. Richting de eindbestemming van het door Jack geregelde ticket, Visalia, California.

Joe besepte dat zijn vliegtuig inmiddels de daling inzette en voelde zijn nervositeit nog verder toenemen. Binnen een kwartier zouden ze aan de grond staan en zou hij uitstappen. En als het goed is, stond Lizzy hem op te wachten. En hij had geen idee wat er dan zou gebeuren...

Lizzy. Eddie's vrouw. Hij had ook haar gebeld, een uur nadat zijn telefoongesprek met Jack van FreshBreeze zo goed was gegaan. En nadat hij eindelijk voldoende moed bij elkaar had geschaapt.

"Eddie", was het eerste dat Lizzy had gezegd toen ze op had genomen, alsof ze al wist wie er belde.

"Lizzy", zei Joe ademloos.

"Eddie. Waarom bel je toch zo laat? Ik maakte me zorgen!" Ze vertoonde geen spoor van twijfel bij het horen van zijn stem.

"Sorry", kon hij met moeite uitbrengen, "sorry, sorry, sorry!". Tot zijn verbazing schoot hij opeens helemaal vol bij het horen van haar stem.

"Ach, schat toch", zei Lizzy, "ik weet toch hoe moeilijk het voor je was..."

"I-ik..."

"Ik heb het gehoord van Jack Appleton, schat. Van de prachtige deal! Wat geweldig voor je..."

"Ik kom naar huis, Lizzy", zei Joe.

"Dat weet ik toch", zei Lizzy, "Jack heeft me je vluchtgegevens al doorgegeven. Ik kom je ophalen natuurlijk..."

"Dank je", zei Joe opeens intens dankbaar.

Niet snel daarna had hij het gesprekje beëindigd, verbaasd over hoe emotioneel opeens was geworden door het telefoongesprek. En verbaasd over het feit dat hij al niet eens meer verbaasd was dat ze geen twijfel toonde over dat hij echt Eddie was.

•••

“Visalia Airport, dames en heren”, klonk de stem van de piloot door de intercom, “blijft u astublieft uw riem omhouden tot we tot stilstand zijn gekomen. En alvast bedankt voor het vliegen met American Airlines.”

Joe keek naar beneden en zag het kleine vliegveld liggen van Visalia, de woonplaats van Eddie. Of zijn eigen woonplaats? Hij wist het niet meer en wreef verward met zijn handen in zijn ogen.

“Ook zo’n vliegangst?”, hoorde hij een stem. Hij keek op en zag dat het de oude dame was die naast hem zat. Joe knikte. De vrouw tikte bemoedigend op zijn arm.

“Het komt wel goed. Wat er ook gebeurt, de truc is om altijd rustig adem te blijven halen.”

Joe glimlachte haar toe en ademde zo langzaam mogelijk uit. Het leek voorwaar iets te helpen.

Het duurde nog een kleine eeuwigheid voor het vliegtuig eindelijk landde en richting het kleine terminalgebouw getaxied was. Door het raampje zag Joe hoe een mobiele trap kwam aangereden en toen kwam het moment dat ze eindelijk mochten uitstappen.

Joe hield even in toen hij de deur van het vliegtuig uit was gestapt en bovenaan de trap stond. Hij voelde de prille ochtendzon op zijn gezicht en ademde de koele lucht in. Die voelde anders, besefte hij opeens, anders dan in Hong Kong, maar ook anders dan in New York. Wat was het? Het voelde prettiger en... voller.

“Aha. Dat is alles wat u nodig had”, zei de oude dame, die na hem naar buiten stapte, vriendelijk glimlachend, “Een frisse wind!”

Joe knikte dankbaar en besefte dat ze wel eens gelijk kon hebben. Met een hervonden vertrouwen begon hij de trap af te dalen. Hij kon opeens niet meer wachten. Er lag hier een prachtige toekomst op hem te wachten!

*Einde*